

In tegenstelling met collega DE JONGH vond ik evenwel destijds zéér sterk wisselende uitkomsten, wanneer ik de bloedsuikerwaarden, verkregen met de methode van CRECELIUS en SEIFERT eenerzijds en die, verkregen volgens de methode van HAGEDORN-JENSEN en MAC LEAN anderzijds, met elkander vergeleek. Terwijl de waarden volgens HAGEDORN-JENSEN en MAC LEAN onderling zeer goed overeenkwamen en door mij bij de vergelijking dan ook voor de juiste waarden werden gehouden, was de waarde volgens CRECELIUS en SEIFERT nu eens ongeveer dezelfde, dan weer veel hoger en dan weer veel lager.

Toen ik, ondanks veel oefening, nog steeds deze groote verschillen bleef vaststellen en ook de collegae BOON VAN OSTADE en VAN BOMMEL, die als tropen-artsen veel belang stelden in deze eenvoudige en snelle methode van bloedsuikerbepaling, na vele bepalingen dezelfde ervaring opdeden, heb ik deze methode, naar mijn oordeel destijds onbetrouwbaar, niet meer toegepast.

Ook trof mij toen, dat de aflezing zelve zeer verschillend uitviel, wanneer verschillende personen deze aflezing verrichtten.

Collega DE JONGH kreeg met de verschillende methodes waarden, welke vrij goed met elkaar overeenkomen.

Maar een verschil tusschen 0.105 (HAGEDORN-JENSEN) en 0.13 (colorimeter) is betrekkelijk zeer groot en zou, wanneer dit bijv. een „nuchtere” bepaling betrof, gedaan in verband met de vraag: diabetes of glycosuria innocens, ons in absolute onzekerheid laten, daar 0.105 een normale nuchtere waarde is, terwijl 0.13 als nuchtere waarde sterk aan diabetes doet denken.

Deze methode zou voor den medicus-practicus geschikt zijn, maar heeft voor dezen, afgezien van de betrouwbaarheid, m. i. het bezwaar, dat een der reagentia n.l. de picrinezuuroplossing, telkens vernieuwd moet worden. Voor den arts in de algemeene praktijk, die te hooi en te gras zulk een bepaling doet, is het telkens versch bereiden of aanschaffen eener oplossing naar mijn meening te lastig en houdt hem van de bepaling af.

Voorloopig vertrouw ik de methode volgens CRECELIUS en SEIFERT niet, maar wil binnenkort haar opnieuw op de proef stellen, aangemoedigd door het artikel van DE JONGH en ik zal daarbij dan gaarne gebruik maken van de kleine wijzigingen, welke hij in zijn artikel aangeeft.

Leiden, Juni 1930.

JAC. J. DE JONG.

DE PRIJSVRAAG VAN HET HECTOR TREUB-FONDS.

In deze prijsvraag (*Ned. T. v. G.* bldz. 3160) wordt als vaststaande aangenomen de waarneming van LONDON en van BUDE en KÜRTE, „dat door het onderbinden van een vena in het mesenterium of van de milt een tien dagen latere vasthechting van de vena porta aan den voorsten buikwand zonder thrombose bij honden mogelijk was, terwijl anders alle honden aan thrombose te gronden gingen”.

Gevraagd wordt o.a. of de onderbinding van een peripheer gelegen vena denzelfden beschuttenden invloed heeft.

Het kan daarom zijn nut hebben erop te wijzen, dat deze mededeelingen niet alleen nooit bevestigd zijn of door de oorspronkelijke schrijvers verdedigd, doch dat o. a. door HABERLAND en door KLEINSCHMIDT in 1925 en door EMMERICH in 1927 de onjuistheid proefondervindelijk is aangetoond, terwijl RÖPKE in 1928 zonder tegenspraak kon zeggen, dat de voor thrombose beschuttende werking van de vóóroperatie volgens LONDON niet bestaat.

S. M. KRÖPVELD,